

Un matí al Suprem que mai oblidaré

«No oblidaré, ja a punt de traspasar la porta de sortida, la sensació forta de voler quedar-me, de voler parlar, abraçar-nos i, fins i tot, de tornar a barallar-me amb Turull»

El judici contra els líders independentistes està donant molt de si i hi ha milers de qüestions dignes d'anàlisi. Des de les bromes amb el Fairy al tremolor que provoca veure com fiscals i advocats de l'Estat envien l'inequívoc missatge que els drets fonamentals de tots i totes estan en perill. En aquest article, però, voldria compartir algunes qüestions sobre el que vaig sentir el matí que vaig comparèixer com a testimoni davant Marchena. Qüestions potser menors però que no oblidaré mai.

No oblidaré com una funcionària em va portar per un laberint de passadissos fins a una pomposa biblioteca amb un munt de llibres que feien pinta de no haver estat llegits en dècades. Una biblioteca amb una enorme taula de fusta, sostre artesanat i poca llum, només la que entrava per unes finestres amb cortines pessants a mig descórrer. Allà, esperant, l'Ernest Benach, a qui tocava declarar després que a mi. No tinc una relació estreta amb l'expresident ni he coincidit gaire amb ell, però trobar algú conegut després del periple per les entranyes de l'edifici em va reconfortar. Allà ens van deixar, a tots dos sols. I malgrat que no vam tenir temps d'intercanviar gaires paraules, sí que vam poder gaudir d'uns minuts de companyia. Recordo que en veure el meu llaç groc es va adonar que no portava el seu. Canviar-se la jaqueta, posar-se una altra camisa i de cop veus que t'has deixat el llaç. Vam fer un pacte: quan jo sortís li deixaria el meu.

No oblidaré com al cap d'uns minuts em van venir a buscar per anar a la sala ni oblidaré com em van fer seure en una banqueteta just al costat de la porta d'entrada per esperar que acabés el testimoni anterior, Gabriel Rufian. Als dos costats de les portes, tots els noms dels Marchenas que *en el mundo han sido*. I em fixo que la relació de presidents del TS s'inicia el 1812 i arriba fins al 2013. I em fixo que gravats en pedra la llista ofereix una continuïtat ininterrompuda que inclou quatre Marchenas franquistes. Penso en què haurà passat allà des del 39 al 77 i com aquells quatre Marchenas franquistes, potser, devien haver destrossat vides emparats en un règim feixista. I penso -mentre dins parla Rufián- en com la "democràcia plena" de Felip VI ha permès que els seus noms segueixin gravats en pedra. Dins acaba Rufián.

No oblidaré com en creuar-nos ens vam abraçar amb en Gabriel. Ell cap a fora, jo cap a dins. Malgrat haver vist les imatges de la sala durant dies, un cop dintre vaig haver de fer el plànol de situació, identificar el lloc cap al qual m'havia de dirigir i intentar establir contacte visual amb els acusats, uns darrere els advocats, uns a les banquetes del mig. Ubicació, establiment de contacte, tot plegat mentre caminava i sentia el silenci pesant de la sala.

La declaració que vaig fer està disponible en línia i es va passar per la tele, així que no em detindrà en si sóc precari o no ni faré referència a l'existència o no de "conos voladores". Això potser cau a l'oblit però jo no oblidaré mai com mentre m'anava acostumat a la solemnitat de la sala, mentre anava intentant contestar a les preguntes, llavors sí, començava a localitzar les cares dels que havien estat companys meus durant dos anys al Parlament. Vaig veure en Raül, inclinat cap endavant mentre m'escoltava, assentint de vegades amb el cap, com tantes hores l'havia vist a l'hemicicle. No oblidaré mai com vam entrecreuar les mirades un parell o tres de cops, com ens vam dedicar un parell de somriures.

No oblidaré com quan em vaig girar per respondre a la defensa de Cuixart, aprofitant uns pocs segons de silenci, Jordi Turull, amb qui he tingut els debats molt agres al Parlament, m'agraïa una carta que li vaig escriure. No oblidaré la petita salutació amb el cap de Rull i Forn. No oblidaré com, mentre escoltava les preguntes de Benet Salellas, avui advocat de Cuixart, però

durant dos anys company d'hemicicle i de passadís al Parlament, veia darrere d'ell la cara de la Carme Forcadell, buscant la meua mirada, trobant-la i compartint un somriure. Al seu costat, les ulleres vermelles de Dolors Bassa i un altre somriure i prop d'elles, Jordi Sànchez.

No oblidaré com ja enfilant cap a la porta vaig veure l'Oriol que em va fer un lleu moviment de cap, que podria semblar lacònic però que qui l'ha tractat una mica sap que és ple i sincer. No oblidaré com ja a la meitat de la sala hi havia la cara radiant de Jordi Cuixart, que va estendre la seva mà i ens vam poder tocar fugaçment. No oblidaré allà, al costat de Santi Vila, les mirades -ja in extremis- entrecruades amb Meritxell Borràs i Carles Mundó.

No oblidaré, ja a punt de traspasar la porta de sortida, la sensació forta de voler quedar-me, de voler parlar, xerrar, abraçar-nos i, fins i tot, parlar de política i, fins i tot, de tornar a barallar-me amb Turull. Crec que l'hi hagués agradat tant com a mi. I ja, quan els perdia de vista a tots i totes, la sensació forta de saber que tota aquella gent es quedava a les meves esquenes s'havia de sotmetre a l'autoritat d'aquella sala indigna, flanquejada pels noms d'uns quants franquistes. No oblidaré la ràbia de saber que en un país normal, cap de nosaltres no hauríem d'estar allà sinó en un Parlament, debatent, discutint i trobant respostes col·lectives.

Un cop fora, encara impressionat pel que m'havia passat, pel que se m'acabava de gravar per sempre a la memòria, vaig enfilar a buscar el carrer, a buscar un aire lliure que un se sent culpable de respirar sabent que d'altres en són privats injustament. I tantes ganes tenia de sortir d'allà que vaig oblidar aturar-me un moment i deixar-li el meu llaç groc a Ernest Benach. D'això me'n vaig oblidar. La resta no l'oblidaré mai.